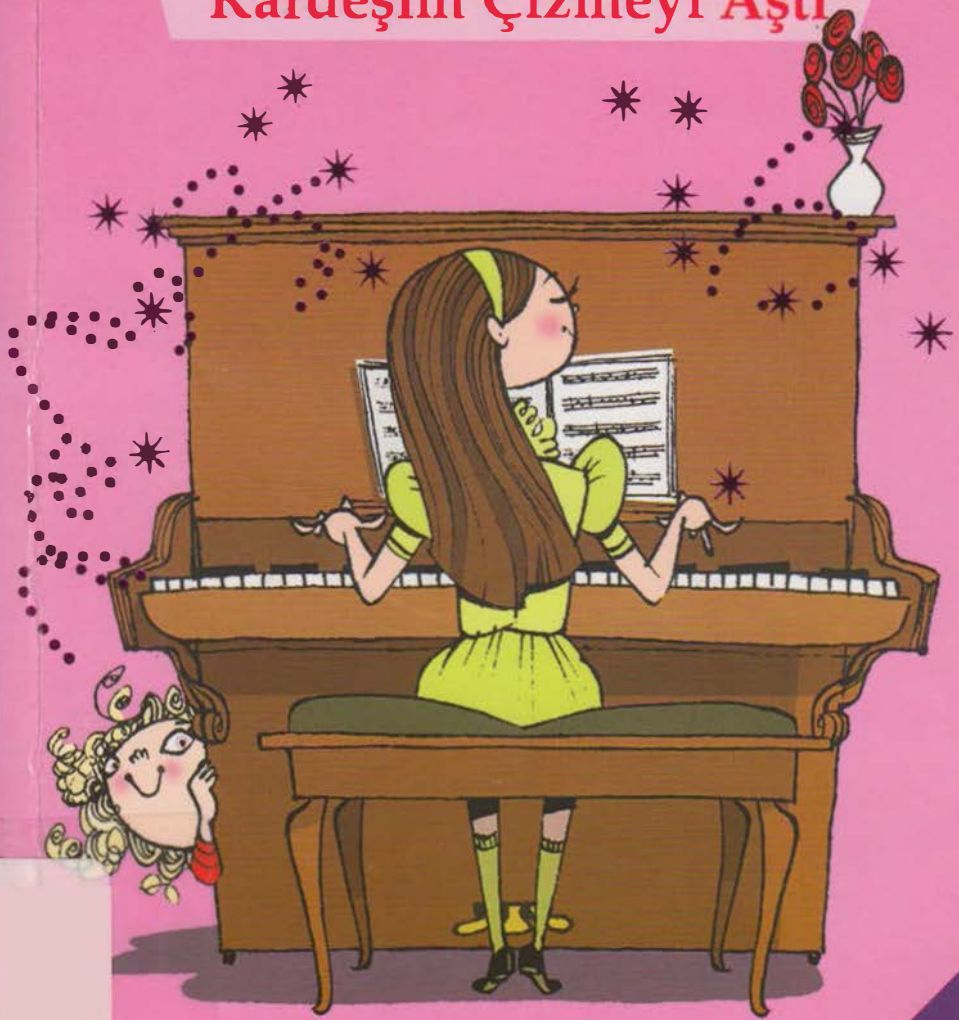
Sihirli Kardeşim

Kardeşim Çizmeyi Aştı

ANNE MAZER

ALTIN KİTAPLAR

8 YAŞ +

Mabel

- ✓ SEKİZ YAŞINDA
- ✓ EN SEVDİĞİ KONU MÜZİK
- ✓ PİYANO ÇALIŞMALARINDA HER GÜN BİRAZ DAHA İLERLİYOR

Violet

- ✓ BEŞ YAŞINDA
- ✓ HERKESİ CANINDAN BEZDİRİYOR
- ✓ HER GEÇEN GÜN BİRAZ DAHA KÖTÜYE GİDİYOR

Mabel piyano çalmayı çok seviyor. Anne ve babası ona sürpriz yaparak yepyeni bir piyano satın alınca, hem çok sevinir hem de çok şaşırır... Ve annesinin evde vereceği partide bir konser vermeye karar verir. Ama bir sorun vardır. Kız kardeşi Violet... Ablasının yeni piyanosunu çok kıskanır. Mabel tam sahnede yerini alırken korktuğu başına gelir.

ISBN 978-975-21-1302-2

KİTABIN ORİJİNAL ADI

SISTER MAGIC
STRIKES A CHORD

YAYIN HAKLARI

© ANNE MAZER
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

BILL BROWN

DÜZELTİ

AYŞEGÜL DURSUN

SAYFA DÜZENİ

SEVİNÇ ULUAĞ

BASKI

3. BASIM/MART 2014/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No.: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1302 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Sihirli Kardeşim

Kardeşim Çizmeyi Aştı

ANNE MAZER

Türkçesi
İpek Demir

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları

ABBY HAYES'İN NEŞELİ GÜNLERİ DİZİSİ

1. HER BULUTTA BİR ÇİZGİ VARDIR
2. ABBY'NİN BAĞIMSIZLIK BİLDİRGESİ
3. YILDIZLARA UZANMAK
4. PATENLERİ TAKIN, GEZMEYE GİDİYORUZ
5. SIÇRAMADAN ÖNCE ÖNÜNE BAK

SİHİRLİ KARDEŞİM DİZİSİ

1. KARDEŞİMİN BAŞI DERTTE
2. KARDEŞİM BU KEZ ÇILDIRDI
3. ÖDÜLÜ BEN KAPTIM
4. KARDEŞİM ÇİZMEYİ AŞTI

Birinci Bölüm

Din don din don. Violet (Vaylıt) gürültülü bir şekilde elektrikli piyanonun tuşlarına basıyordu.

Ablası Mabel (Mebıl) ellerini kulaklarına bastırarak odaya girdi. "Bu gürültü de ne, Violet?"

"Piyano çalıyorum." Violet klavyenin üzerindeki bir düğmeyi çevirdi. Bütün gücüyle tuşlara bastırıyordu.

Tuhaf ve korkunç sesler havada süzülmeye başladı.

"Gel. Sana *nasıl çalman* gerektiğini öğreteyim." Mabel kardeşinin yanına oturdu ve bir marş çalmaya başladı.

Mabel'ın elleri tuşların üzerinde âdeta uçuyordu. Birinci sınıftan beri piyano dersi alıyordu.

Artık, üçüncü sınıftaydı. Bir marş, bir vals ve bir de dans parçasını en iyi şekilde çalabiliyordu. Tabii bütün bunların yanı sıra bir sürü şey de çalabiliyordu.

Daha geçen hafta öğretmeni onu bir hayli övmüştü. "Aferin, Mabel." demişti. "İlerleme kaydediyorsun."

Mabel yaptığı her şeyi en doğru şekilde yapmayı severdi.

Violet hiçbir şeyi doğru şekilde yapmazdı. O her şeyi *kendi* bildiği gibi yapmayı severdi.

Mabel ona nasıl piyano çalması gerektiğini gösterince, Violet bundan hiç hoşlanmadı. Kaşlarını çatarak ablasına baktı.

"Piyanoya hep el koyuyorsun." diyerek ablasını suçladı.

Mabel sabırla, "Buna alıştırma yapmak deniyor." diye açıkladı.

"Yani?" Violet anaokuluna gidiyordu. Hiçbir şey için alıştırma yapmıyordu. Canı nasıl yapmak istiyorsa o şekilde yapıyordu. Bunlara piyano dersleri de dâhildi.

Mabel marşı son notasına kadar çaldı. Tek bir nota bile atlamamıştı.

Çalmayı bitirince, kardeşine döndü. "Gördün mü? Piyano *böyle* çalınır."

Violet çok inatçıydı. "Ben kendi istediğim gibi çalmayı seviyorum." dedi. Yeniden piyanonun tuşlarına basmaya başladı.

Mabel kitaplığa gidip, nota kâğıtlarını çıkardı. Saate baktı.

"On dakika, Violet." dedi. "Sonra sıra bende."

Mabel'ın çalışması gereken birkaç parça daha vardı. Bir sonraki derse kadar biraz alıştırma yapmak istiyordu.

Violet cevap vermedi. Tek tek siyah tuşlara basmaya devam etti.

Mabel öğretmen edasıyla, "Bunlar diyezler ve bemoller." dedi.

"Diyezler? Bemoller?" Violet kulaklarına inanamayan bir ifadeyle tekrar etti. "Olamaz."

Mabel, "Diyezler ve bemoller sestir." diye açıkladı.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"İster inan ister inanma, siyah tuşlara böyle deniyor."

Violet tuşlara daha sert basarak, "*Tuş* mu?" dedi. "Piyanolar, telefon değil ki tuşları olsun."

Mabel sinirlenerek, "Bunlar piyano tuşları, aptal!" dedi. "Ne zaman öğreneceksin?"

Violet korkunç birkaç ses daha çıkardı. Sıska bacakları piyano sırasının kenarından aşağı sarkıyordu.

Mabel elleriyle kulaklarını kapattı Violet'ın bu kâbusa bir son vermesini bekledi.

Violet piyanonun tuşlarına sertçe basmaya devam etti. Sonra arkasını dönüp, "Duydun mu, Mabel?" diye sordu.

Mabel inler gibi, "Evet." dedi.

"Çok güzel, değil mi?"

Mabel gözlerini devirdi. "Evet, Violet. Çok güzel."

Violet sıradan kalktı ve eğilerek selam verdi. "Senin sıran, Mabel! Ben paylaşmayı seviyorum."

"Bundan eminim, Violet." Mabel, kız kardeşi fikrini değiştirmeden piyano sırasına oturup, çalmaya başladı.

İkinci Bölüm

Babalarının "Sizin İçin Kıyafetler" adında bir giysi dükkânı vardı.

Eğer Mabel bir süveter isterse, "Baba, lütfen eve gelirken yumuşak yünden, kaşındırmayan, fitilli, yuvarlak yakalı, uzun kollu, mavi renkte, 9 numara bir süveter getir." demesi yeterliydi.

Ve o gece, yatağının üzerinde hediye paketi yapılmış şık bir süveter bulurdu.

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı!

Mabel, mağazadan küçük bir kız kardeş sipariş edebilmeyi çok isterdi. Ne isteyeceğini çok iyi biliyordu.

İSTENENLER:

1. Tatlı, şirin bir kız kardeş.
2. Düzgün, taranmış saçları, temiz bir yüzü ve birbirleriyle uyumlu giysileri olmalı.
3. Boncuktan kolye yapmayı, piyanoda güzel parçalar çalmayı ve iyi notlar almayı sevmeli.
4. Aynı zamanda, iyi bir dinleyici olmalı, iş birliği yapmalı ve talimatlara uymalı.

Mabel listeyi düşündü. Liste, onu tarif ediyordu sanki.

Ne yazık ki, Violet'la yakından uzaktan ilgisi yoktu.

Belki, sadece şirin kısmı uyuyordu. Herkes Violet'ı çok şirin bulurdu.

Bazen Mabel da onu şirin bulurdu, bazen de bulmazdı.

Mabel, Violet'la ne kadar farklı olduklarını düşündüğünde, aklına doğum sırasında bir karışıklık olup olmadığı gelmişti. Acaba gerçekten kardeşler miydi?

Ve bir gün kapı çalınacak gerçek kardeşi çıkıp gelecek miydi?

Mabel eve geldiğinde, belki de gerçek, mükemmel kız kardeşini onu beklerken bulacaktı.

Ama onu bekleyen hep Violet idi.

Asi, dağınık, gürültücü, ne yapacağı kestirilemeyen Violet.

İki kız kardeş akşam yemeğinden önce annelerine yardım ediyorlardı.

Mabel bulaşık makinesini boşaltıyordu.

Temiz çatal kaşıkları bir çekmeceye yerleştirdi. Bütün kaşıkları sıraya dizdi. Bıçakları ve çatalları düzgünce koydu.

Annesi, "Bana çok yardımcı oluyorsun, Mabel." dedi.

Mabel gururla gülümsedi.

Violet, "Ben de çok yardımcı oluyorum." dedi. Havuç torbasını açıp içindekileri tabağa fırlattı.

Anneleri, "Aferin, Violet." dedi.

Aferin mi? Mabel, Violet'ın fırlattığı havuçlara baktı. Annesi onun ne yaptığına gerçekten bakıyor muydu?

Havuçları daireler hâlinde keserek onları tabağın üzerine sıralamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Eğer bu onun işi olsaydı, *Mabel* bunu en iyi şekilde yapardı.

Mabel çatal bıçak çekmecesini kapattı. Dolaptan birkaç yemek tabağı alıp masanın üzerine koydu.

En azından, anne babasının güvenebilecekleri bir çocukları vardı.

Mabel, *onlar için bir teselli olmalıyım,* diye düşündü.

Violet şarkı söyler gibi, havuçları saymaya başladı. "Bir havuç, iki havuç, kırmızı havuç, mavi havuç." dedi.

Annesi, "Bunu bugün anaokulunda mı öğrendin?" diye sordu.

Violet, "Kendim uydurdum." dedi.

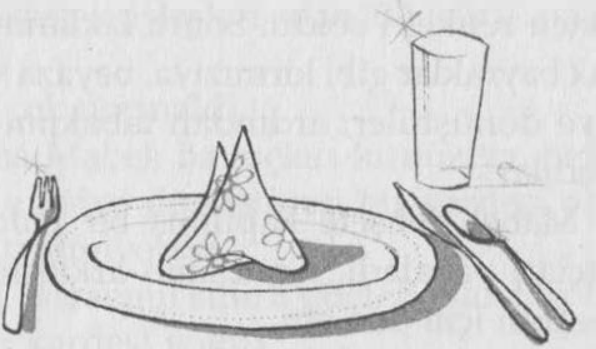
Anneleri, "Ne kadar güzel, hayatım." dedi.

Mabel onları duymazdan gelerek, masayı kurmaya başladı.

Yemek tabaklarını masaya yerleştirirken aralarındaki mesafenin eşit olmasına dikkat ediyordu.

Peçeteleri üçgen şeklinde katladı.

Her tabağın yanına onunla uyumlu su bardakları koydu.

Violet şarkı söylemeye devam ediyordu.

"Kırmızı havuç, mavi havuç, bir havuç, iki havuç." diye şarkı söylüyordu. "Her yerde bebek havuçlar, havada uçan havuçlar."

Anneleri bir kabın içine soya sosu ve şeker koyup, Violet'la birlikte mırıldanmaya başladı.

"Ahenkli söylemiyorsun..." Mabel'ın sesi kesildi. Gözleri açıldı.

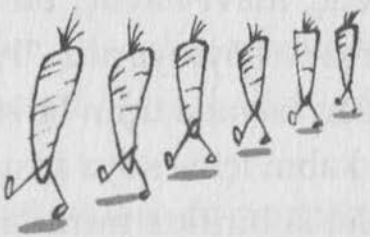
Violet parmağıyla havuçları işaret ediyordu.

Mabel, *"Violet!"* diye fısıldadı. Ama kız kardeşini durdurmak için çok geç kalmıştı.

Havuçlar sallanmaya başladı. Parlak turuncu renkleri soldu. Sonra katlanmış küçük bayraklar gibi kırmızıya, beyaza ve maviye dönüştüler; ardından tabaktan havalandılar.

Mabel dehşete kapılmış bir hâlde havuçları yakaladı. Annesinin arkasını dönmemesi için dua etti.

Annesinin Violet'ın sihir gücünü öğrenmemesi gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm

Mabel'ın sınıf arkadaşlarının arasında baş belası kardeşleri olan bir sürü çocuk vardı.

Bu çok normaldi.

Ama Mabel, havuçları kırmızıya, beyaza ve maviye dönüştüren bir kardeşi olan birini tanımıyordu.

Hiç kimsenin sihirli güçleri olan baş belası bir kardeşi yoktu.

Bu normal *değildi.*

Violet havuçlara millî marşı söyletmediği için Mabel'ın minnettar olması gerekiyordu.

Ama hiç de minnettar değildi.

Sadece Violet'ın güçlerini en azından mantıklı bir şekilde kullanmayı öğrenmesini diliyordu.

Tıpkı, Mabel'ın yapacağı gibi.

Eğer Mabel'ın sihirli güçleri olsaydı, bunu sadece önemli, aklı başında, ciddi şeyler için kullanırdı.

Çoraplarını düzgünce katlamak gibi şeyler için.

Ya da ödev verilmiş kitapları çok çok hızlı okumak için.

Ya da tırnaklarını çok temiz tutmak için.

Mabel sihirli güçlerini asla anne babasının yanında kullanmazdı, özellikle de annesinin yanında.

Mabel, sadece geceleri herkes uyuduktan sonra evin içinde uçardı.

Ve sadece kimse bakmıyorken meyve suyunu gazoza çevirirdi.

Mabel sadece kendi odasında yalnızken oyuncaklarına sihir yapardı. Ya da havuçlara. Ya da başka şeylere.

Mabel, güçlerini gizli tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ama Violet, hiçbir şey anlamıyordu.

Anlasaydı, annelerinin gözü önünde yemeklere sihir yapmazdı.

***

Mabel yüzüncü kez, *yapılacak en aptalca şey*, diye düşündü.

Aile masanın etrafında oturuyordu. Yemekte kızarmış tavuk, pilav, brokoli ve iki havuç vardı.

Annesi Mabel'a, "Havuçlarını yemeyecek misin?" diye sordu.

Mabel havuçları tabağın kenarına iterek, "Hayır." dedi.

"Havucu çok sevdiğini sanıyordum."

Mabel ürperdi. Havuç seviyordu. Ama biraz önce mutfakta havada uçan bir şeyi yiyemezdi.

Annesi kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak, "Sen havuç seversin." dedi. "Bu hiç de sana göre bir davranış değil."

Mabel, "Evet, değil." dedi. Ama havuçlar da kendileri gibi değillerdi.

Violet, "*Ben* kendi *havuçlarımı yiyorum.*" dedi.

"Ben de." Babası tabağına büyük bir tane aldı.

Mabel, "Yeme, baba!" diye yalvardı.

Babası onun omzunu sıvazladı. "Sakin ol, hayatım. Bunlar sadece havuç. Ayrıca, gözler için çok faydalı."

Babası sesli bir şekilde havucu yemeye başladı. "Mımmm, çok lezzetliymiş."

Mabel izlemeye dayanamıyordu. Havuçlar babasının midesine indiğinde kim bilir neler olacaktı?

Babası, "En azından bir iki tane ye." diye ısrar etti. "Sen hiç yemek seçmezdin, Mabel. Bir sorun mu var?"

Mabel iyi bir cevap düşünemeden zili çaldı.

"Ben bakarım!" Mabel sandalyesinden fırladı.

Kapı zili onu kurtarmıştı. Hem de tam zamanında.

En son akşam yemeği sırasında zil çaldığında, Vartan dayı gelmişti.

Vartan dayı, annelerinin erkek kardeşi olmasına rağmen, Mabel ve Violet o zamanlar onu hiç tanımıyorlardı.

Onun varlığından bile haberleri yoktu.

***

Vartan dayının ziyareti tam bir sürpriz olmuştu. Kimse onu beklemiyordu. Kimse neden aniden çıkıp geldiğini bilmiyordu.

Sonunda, Vartan dayının da sihirli güçleri olduğu ortaya çıkmıştı. Ama Mabel, ona tek bir soru soramadan Vartan dayı ortadan kaybolmuştu.

O zamandan beri kimse onu görmemişti.

Annesi onun hakkında konuşmak istemiyordu.

Annesi, Vartan'ın ve onun sihirli güçlerinin hayatını mahvettiğini söylemişti. Bir daha sihirle ilgili bir şey duymak istemiyordu.

Mabel'ın babasıyla bu konuyu konuşmasını da istemiyordu. Babası aileden birilerinin sihirli güçleri olduğunu bilmiyordu.

Mabel'a bu konuda kimseden fayda yoktu.

Ama Vartan dayı tekrar onları ziyarete gelirse cevabını merak ettiği tüm soruları soracaktı.

Ona sihirli güçlerini nasıl kullandığını anlattıracaktı. Afacan kız kardeşiyle başa çıkabilmek için ondan tavsiyeler isteyecekti.

Vartan dayının Violet'ı bir güzel azarlamasını istiyordu.

Violet'a sorumluluk sahibi olmakla ilgili bir iki ders vereceğini umut ediyordu.

Mabel, Vartan dayıyı şu anda kapının önünde görmeyi umut ediyordu.

Dördüncü Bölüm

Mabel kapıyı ardına dek açtı. Ama Vartan dayı orada değildi.

Onun yerinde, verandada kot pantolonlu ve tişörtlü iri yarı bir adam duruyordu. Elinde bir kâğıt parçası vardı. Arkasında da bir dağıtım kamyonu.

"Piyano teslimatı, küçük hanım."

Mabel, "Piyano mu?" dedi. "Bizim zaten elektronik bir piyanomuz var."

"Bu piyanoyu elimdeki adrese teslim etmem istendi."

"Bir yanlışlık olmalı."

Adam teslimat makbuzunu bir kez daha kontrol etti. "Yanlışlık yok küçük hanım. Doğru ev, doğru adres, doğru zaman."

Mabel buna inanamıyordu. Anne babası bir piyano alacaklarını ona çıtlatmamışlardı bile.

"Kimse bana bir şey söylemedi."

"Sen sadece bir çocuksun. Neden sana bir şey söylesinler ki?"

Mabel, "Anlamıyorsunuz." diye ısrar etti. "Annem ve babam bana *her şeyi* anlatırlar."

Teslimat için gelen adam içini çekti.

İki adam, muhteşem bir piyanoyu kamyondan indirirken Mabel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu adres olduğuna emin misiniz?"

"Yüzde yüz eminim."

Mabel ikna olmamıştı.

Ama bu piyanoyu anne babası sipariş etmediyse, kim etmişti? Tek bir olasılık vardı... Violet.

Ya da, daha doğrusu, Violet'ın sihiri.

Daha birkaç hafta önce arka bahçelerinde olimpik bir yüzme havuzu belirmişti.

Violet bunu güçlerini kullanarak yapmıştı.

Havuz harikaydı.

Ama Mabel'ın çok kötü anlar yaşamasına neden olmuştu.

Komşular havuzun oraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini sormuşlardı. Havuzu kimin yaptığını ve ne kadara mal olduğunu öğrenmek istemişlerdi.

Mabel'ın arkadaşı Simone (Simon) da meraklanmıştı.

Neyse ki, Mabel'ın anne ve babası sihirden şüphelenmemişti. İkisi de havuzu diğerinin yaptırdığını düşünmüşlerdi.

***

Mabel, Violet'ın bir teslimatçı tutmuş olmasına minnettardı. Piyano öğretmeninin her zaman dediği gibi, "Her şey ayrıntıda gizlidir."

Ama Violet'ın eve bir piyano getirtme zahmetine neden katlandığını merak ediyordu.

Violet müziğe o kadar da meraklı değildi. Sadece Mabel'ın yaptığı şeyi yapmak istiyordu, o kadar.

Ve Mabel bunun gibi bir piyanoya bayılacak olsa da, sihirli bir piyano istemiyordu.

Bu bir sürü soruya neden olacaktı.

Anne ve babası piyanoyu kimin sipariş ettiğini ve parasını kimin verdiğini öğrenmek isteyeceklerdi.

Simone da neden olimpik bir havuz *ve* kuyruklu bir piyano aldıklarını merak edecekti.

Mabel; Simone'un zekâ fışkıran gözlerinin, gözlüğünün arkasında ışıldadıklarını görebiliyordu.

Yapacağı yorumu duyabiliyordu. "Ailenin geçen sene tatile çıkacak parası olmadığını sanıyordum."

Mabel ona ne cevap verecekti?

Mabel, kimse görmeden bu kuyruklu piyanodan kurtulmak zorundaydı.

Teslimatçı adam, "Kusura bakmayın, küçük hanım." dedi. "Personelim bekliyor. Piyanoyu şimdi içeri taşımalıyız. Lütfen, anneni ya da babanı çağırır mısın?"

Mabel, "Imm." dedi. "Bir dakika bekleyebilir misiniz? Sorumlu kişiyi çağıracağım."

Bu kişi, Violet idi.

Teslimatçı adam karşısında beş yaşında bir çocuk görünce pek mutlu olmayacaktı.

"Acele et." dedi. "Bu akşam üç yere daha uğramam gerekiyor."

Teslimatçı adam çok... *gerçekti.* Mabel, Violet'ın bu sefer her şeyi düşünmüş olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Mabel, "Hemen döneceğim." diye söz verdi.

Ama tam Violet'ı çağırmak üzereyken annesi geldi.

Teslimatçı adam, "Sonunda." dedi. "Bir yetişkin."

Mabel, "Anne!" diye haykırdı. "Dur!"

Ama annesi çoktan kuyruklu piyanoyu görmüştü. Koşarak basamakları indi ve parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi.

İçini çekerek, "Çok güzel." dedi. "Mükemmel." İri yarı adama başıyla işaret etti. "Onu güneşli odaya koyun."

Adam, "Peki, hanımefendi." dedi. "Derhâl."

Annesi, "Oturma odasına koysak daha mı iyi olur, ne dersin?" diye sordu.

"Onu eve sokmayın!"

Annesi Mabel'a baktı. "Mabel, bu akşam senin neyin var? Önce havuçlar ve şimdi de bu."

Mabel başını önüne eğdi. Violet'ın bu olayla bir ilgisi olduğundan kesinlikle emindi.

Annesi kızmıştı. "Beni dinlemiyorsun, Mabel."

Mabel yerinden sıçradı. Annesi onunla mı konuşuyordu? Söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı.

Annesi, "Baban ve ben bütün yıl para biriktirdik, dedim!" diye devam etti.

Mabel, "Ne için?" diye sordu.

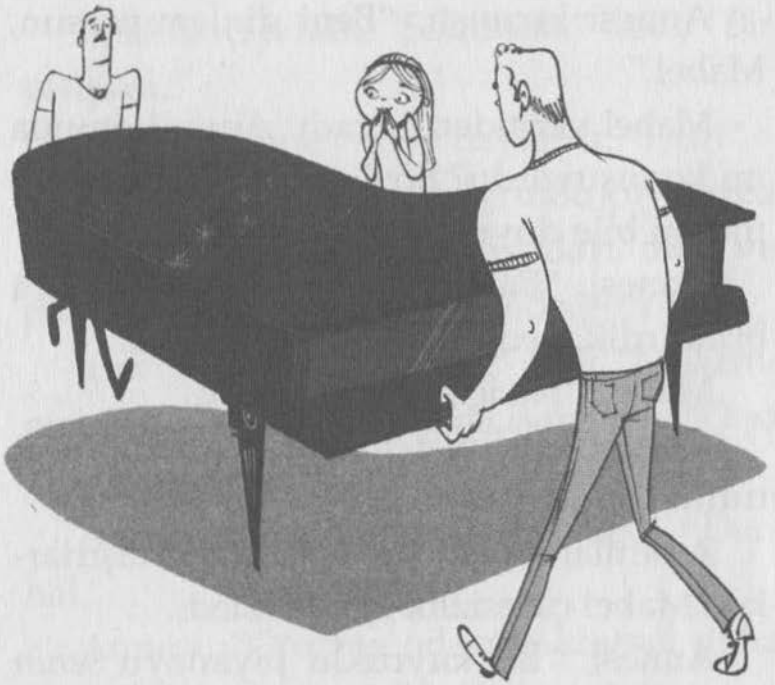
Annesi, teslimatçılar için kapıyı açık tuttu. "Şuraya, lütfen."

Adamlar piyanoyu evin içine taşırlarken Mabel çaresizlik içinde izledi.

Annesi, "Bu kuyruklu piyanoyu *senin* için aldık." dedi. "Bunu çok uzun zamandır planlıyorduk. En azından, sevinmiş gibi yapabilirsin!"

Mabel nefesini tuttu. Bir süre cevap veremedi.

Sonunda tiz bir sesle, "Siz?" dedi. "Kuyruklu bir piyano mu aldınız? Hem de bana?"

Annesi, "Başka kime olabilir? Ben tek bir nota bile çalamıyorum ve babanın da müzik kulağı yok." dedi. "Violet böyle bir piyanonun değerini bilemeyecek kadar küçük. Ve

sen çok çalıştın. Senin gerçek bir enstrümanın olsun istedik. Ve sonra bu piyanoya rastladık, çok ucuzdu. Büyük şans!"

Mabel kekeleyerek, "Neden bana söylemediniz?" diye sordu.

"Son beş dakikadır anlatmaya çalışıyorum." Annesi içini çekti. "Bu akşam aklın bir karış havada Mabel."

Mabel olanlara inanamıyordu. Kuyruklu bir piyano... ve sadece onun için. Hem de sihir olmadan.

"*Teşekkür ederim,* anneciğim!" Mabel annesine sarıldı.

Annesi, "Hah, şöyle." dedi.

Beşinci Bölüm

Teslimatçı adamlar kuyruklu piyanoyu güneş alan odaya getirdiklerinde, Mabel gururla, "Bu *benim* piyanom." dedi.

Violet, "Eee?" dedi. Alt dudağını dışarı sarkıtmıştı.

Mabel, Violet'ın yanına diz çöktü. "Artık, diğerini istediğin kadar kullanabilirsin." dedi.

"Eee?"

"O artık senin piyanon."

Violet tekrar, "*Eee?*" dedi.

Annesi teslimatçı adamlara, "Şu köşeye koyun." diye talimat verdi.

Violet'a, "Mabel haklı." dedi.

Mabel'ın yüzü mutluluktan aydınlandı. Bunlar onun en sevdiği kelimelerden ikisiydi.

Annesi, "Kuyruklu piyano Mabel'ın." diye tekrar etti. "O bir oyuncak değil. Büyükler ve çok çalışan öğrenciler için."

Mabel'ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı.

Violet'ın kaşları daha da çatıldı. "*Ben de* Mabel gibi kuyruklu piyano istiyorum." dedi.

Annesi, "Büyüyünce, bu piyanoyu sen de kullanırsın." dedi. "Sadece biraz beklemen gerekecek."

Violet, "Ama *Mabel'ın* beklemesi gerekmiyor!" diye bağırdı.

Annesi, "Yıllardır sürekli çalışıyor." dedi.

Violet, "Ben de çalışırım." diye ısrar etti.

Annesi başını iki yana salladı.

Mabel, kız kardeşi için üzüldü. Şey... *birazcık* üzüldü.

Sonuçta, Violet'ın sihirli güçleri vardı. Mabel'ın da kuyruklu piyanosu.

Bu adil değil miydi?

Mabel, "Şarkılarından birini benim için elektronik piyanoyla çalabilir misin?" diye sordu.

Violet, "Hayır." dedi.

"Lütfen? Çok güzeller."

Violet başını "hayır" anlamında iki yana salladı.

"Sana 'Kalp ve Ruh' adlı şarkıyı çalmayı öğreteceğim." Mabel, kız kardeşine çok, ama çok anlayışlı davranıyordu.

Ama Violet'ın umrunda bile değildi. Bir köşeye gidip, suratını astı.

Annesi, "Onu yalnız bırak." dedi. "Beş dakika içinde her şeyi unutur."

Mabel, "Emin misin?" diye sordu.

Annesi, "Ben Violet'ımı tanırım." dedi.

Teslimatçı adam piyanonun oturağını içeri getirip, piyanonun önüne koydu. "Güle güle kullanın." dedi.

Annesi, "Teşekkür ederiz." dedi. "Denemek ister misin, Mabel?"

Mabel, kuyruklu piyanonun başına oturdu. Derin bir nefes aldı. Pürüzsüz yeni tuşların üzerinde parmaklarını gezdirdi.

Isınmak için bir iki kısa egzersiz parçası çaldı.

Sonra yeni öğrendiği bir şarkının birkaç notasını çaldı.

Annesi, "Çok güzel." dedi.

Babası da odaya gelip onu dinledi.

Mabel göz ucuyla Violet'a baktı.

Kız kardeşinin en sevdiği şarkılardan birini çaldı: Daha dün annemizin kollarında yaşarken...

Violet, "Bu şarkıdan nefret ediyorum." dedi.

Mabel, Violet'ın sevdiği başka bir şarkıya geçti; "Mini mini bir kuş donmuştu."

Violet, "Böööö." dedi. Kulaklarını tıkadı.

Mabel, "Buna ne dersin?" dedi. "Dağ başını duman alınış, yürüyelim arkadaşlar."

Violet normalde bu şarkıyı severdi. Bazen odanın içinde müziğe uyarak uygun adım yürürdü.

Ama şimdi son derece kızgın bir ifadeyle surat asıyordu.

Mabel, *iyi. Surat asmaya devam et,* diye düşündü.

Violet'ı neşelendirmeyi denemişti. Eğer kız kardeşi mutsuz olmak istiyorsa bu *onun* sorunuydu.

Mabel biraz daha doğaçlama yaptı. Çağlayan gibi akan notalar çaldı.

Mabel, kendini pırıl pırıl ışıklandırılmış bir sahnede, alkışlayan bir seyirci kalabalığının önünde hayal ederek, gösterişli bir hareketle şarkıyı bitirdi.

Babası coşkulu bir şekilde alkışlayarak, "Bravo." diye bağırdı.

Mabel ayağa kalkıp, selam verdi.

Annesi, "Bu gerçekten çok güzeldi, hayatım." dedi.

Babası, "Kesinlikle, öyleydi." diyerek ona katıldı. "Benim kızım bir gün bir konser piyanisti olacak."

Mabel alçak gönüllü bir ifadeyle gülümsedi.

Annesi düşünceli görünüyordu. Kocasına, "Bana bir fikir verdin, Arthur (Artur)." dedi.

Cebinden açık mavi bir zarf çıkardı. "Bugün Dolores (Dolares) teyzeden bir mektup aldım. O ve arkadaşı Howard (Hovard) birkaç hafta sonra bizi ziyarete gelmeyi planlıyorlarmış."

Mabel, "Yaşasın!" diye bağırdı. Violet'a baktı.

Bu haber mutlaka onu da neşelendirecekti.

Dolores teyze, Violet'ı çok severdi. Ve Violet da Dolores teyzeyi. Dolores teyze uzakta yaşadığı için onu bir süredir görmüyorlardı.

Annesi, "Barbekü yakmayı düşünüyorum." dedi.

Babası, "Çok iyi fikir, hayatım." diye karşılık verdi. "Belki, arkadaşlarımızı ve komşularımızı da davet ederiz."

Mabel, "Közde mısır yiyebilir miyiz? Ve ızgara tavuk? Ve karpuz?" diye sordu.

Annesi, "Hepsi olacak." diye söz verdi. "Ve başka bir şey daha. Sürpriz bir şey."

"Ne?" Mabel, anne ve babasına doğru bir adım attı.

Annesi, "Bir konsere ne dersin?" diye sordu. "Yeni kuyruklu piyanosuyla Mabel tarafından verilen bir konser."

"Evet! Evet! Evet!" Mabel hoplayıp zıplamaya başladı. "Dolores teyzenin en sevdiği şarkıyı çalacağım."

Violet tekrar köşesine çekildi.

Annesi, "*Sen* de süslemelere yardım edersin, Violet." dedi.

"Umurumda bile değil."

"Ve onlara bir pasta yaparız."

"Ben pasta yapmak istemiyorum."

"Ama bu çok özel bir pasta olacak."

Violet gözleri parlayarak, "Oh, öyle mi?" dedi. "Ben sana nasıl özel pasta yapılacağını gösteririm."

Altıncı Bölüm

Mabel odasında, önünde bir kâğıt kalemle çalışma masasında oturuyordu. Konserde çalacağı şarkıların listesini yapmaya çalışıyordu.

Herkes onun farklı bir şey yapmasını istiyordu.

Annesi romantik parçalar istiyordu.

Babası neşeli parçalar istiyordu.

Piyano öğretmeni Andrea (Andırea), çalabildiği en zor parçaları çalmasını istiyordu.

Violet, onun piyano çalmamasını istiyordu.

Mabel, Dolores teyzenin ve Howard'ın ne istediklerini merak ediyordu. Ve zor

beğenen insanlar olmadıklarını umut ediyordu.

Annesi ona Dolores teyzenin en sevdiği şarkının "Gökkuşağının Üzerinde Bir Yerlerde." olduğunu söylemişti.

Mabel bu şarkıyı öğrenmek için çok çalışıyordu.

Ama konserde sadece bir parça çalamazdı. Mabel kaleminin ucunu kemirdi. Sonra yazmaya başladı.

ÇALABİLECEĞİM ŞARKILAR:

1. Bu Yaşlı Adam
2. Kızak Çanları
3. Yaşlı Nehir
4. Fış Fış Kayıkçı
5. Demir yolunda Çalışıyorum.
6. Kulakların mı Sarktı?
7. Oyuncak Asker
8. Oh, Sevgili Clementine
9. İyi ki Doğdun!

Bu şarkılardan hiçbiri romantik sayılmazdı. Ve çoğu neşeli de değildi. "Yılbaşı Çanları" ve "İyi ki Doğdun" hariç.

Yazın ortasında kim kardan ve kızak çanlarından bahsedildiğini duymak isterdi ki? Ayrıca, hiç kimsenin doğum günü de değildi.

Mabel içini çekti ve egzersiz yapmak için aşağı indi.

Mabel, "Gökkuşağının Üzerinde Bir Yerlerde" adlı şarkının ortalarındaydı.

Bu şarkıyı on birinci ya da on ikinci çalışıydı ama Mabel için sorun değildi.

Andrea her zaman, "Egzersiz yapmak en iyiye ulaştırır." derdi ve Mabel şarkıyı mümkün olduğu kadar hatasız çalmak istiyordu.

Mavi gökyüzü kısmına geldiğinde, odaya birinin girdiğini hissetti.

Mabel konsantrasyonunu bozmamaya çalıştı. Bu sefer, şarkıyı doğru şekilde çalacaktı.

Artık bir seyircisi olduğu için Mabel parçayı daha coşkulu çaldı.

Belki de annesi ya da babası, Mabel'ın nasıl çaldığını dinlemek için sessizce odaya girmişti.

Ya da güneşli odada çalan güzel müziği duyan bir komşu sessizce eve girmişti.

Mabel gülümsedi ve nota kâğıdına baktı. Ama notalar bulanıklaşmıştı ve okumakta zorlanıyordu.

Görmekte güçlük mü çekiyordu? Gözlüğe mi ihtiyacı vardı?

Mabel gözlerini kırpıştırdı. Sayfanın üzerindeki notalar tamamen kayboldular.

Ve yerlerinde gökkuşakları belirdi.

Mabel, "Violet." diyerek arkasını döndü.

Kız kardeşi tam arkasında duruyordu.

Mabel, "Egzersiz yapmaya çalışıyorum." dedi.

Violet, "Gökkuşağı şarkısını mı çalıyorsun?" diye sordu.

Violet konuşunca, gökkuşakları sayfadan aşağı doğru kaymaya başladılar. Klavyenin üzerine düştüler. Bazıları tuşların arasına kaçtı.

Piyanodan tuhaf sesler çıktı. Daha önce Mabel'ın duyduğu seslere hiç benzemiyordu.

Mabel, "Dur." dedi.

Kız kardeşi, "Neden?" diye karşılık verdi. "Ben çok eğleniyorum."

Bir gökkuşağı Violet'ın bileğine dolandı. Saçlarında notalar vardı.

"Şarkımı mahvediyorsun. Egzersizimi mahvediyorsun. Ve Dolores teyzenin konserini de mahvedeceksin!"

Violet omuzlarını silkti.

Mabel, "Bana yardım etmeye ne dersin?" diye öneride bulundu. "Sayfaları çevirebilirsin. Şarkıları takdim edebilirsin."

Violet başını "hayır" anlamında iki yana salladı. "Ben piyano çalmak istiyorum. Senin gibi."

"Elektronik piyanoyu mu?"

"*Kuyruklu* piyanoyu."

Mabel, "Bir gün çalacaksın." diye ona güvence verdi. "Ama annemin ne dediğini biliyorsun. Büyüyene kadar beklemen lazım."

Violet, "Sekiz yaşıma gelmem ne kadar sürecek?" diye sordu.

Mabel, "Zannettiğinden daha kısa sürecek." dedi.

"Ben beklemek istemiyorum." dedi Violet.

"Anlıyorum." Gerçekten anlıyordu. Ama Mabel'ın yapabileceği bir şey yoktu. Sihirli değneğini sallayıp, Violet'ı sekiz yaşında yapmak isterdi.

Bunu Violet bile yapamazdı.

Mabel, Violet'a, "Lütfen, biri görmeden bu durumu düzelt." dedi. Gökkuşağını ve

notaları işaret etti. "Başımız derde girsin istemeyiz."

"Peki, Mabel." Violet parmaklarını şaklattı. Gökkuşağı yok oldu. Notalar sayfaya geri döndüler.

"Bu çok daha iyi." Mabel, kız kardeşine sarıldı.

Annesi içeri girdi. "O korkunç sesler de neyin nesiydi?" diye sordu. "Neredeyse, kulaklarıma pamuk tıkayacaktım."

Violet, "Mabel egzersiz yapıyordu." dedi.

Annesi çok endişeli görünüyordu. "Dolores teyzeye ve arkadaşlarımıza da *böyle* çalmayacaksın, öyle değil mi?"

Mabel derin derin içini çekti. "Merak etme, anneciğim. Onlara *harika* bir konser vereceğim." Piyanoya dönüp, yeniden çalmaya başladı.

Bu sefer, doğru şekilde çalmakta kararlıydı.

Ama çalarken, endişelenmekten kendini alamıyordu.

Violet başka neler deneyecekti? Ve Mabel onun sihirli güçlerini kullanmasını nasıl engelleyecekti?

Mabel, arayabileceği bir sihir yardım hattı olmasını çok isterdi.

Piyano odasında sihir geçirmez bir bölge yaratabilmeyi çok isterdi.

Geçen gece kapıya gelenin Vartan dayı olmasını çok isterdi.

Vartan dayıyla şu anda konuşabilmeyi çok isterdi.

Yedinci Bölüm

Mabel'ın annesi parti vermeyi çok severdi.

Barbekü partisine ve konsere, arkadaşlarını, komşularını ve akrabalarını davet etmişti.

Paket paket ekmekler, kasalar dolusu gazozlar vardı. Tavuklar, sosisli sandviçler ve hamburgerler vardı. Karpuzlar, kurabiyeler, pastalar ve dondurma vardı.

Ayrıca, her yer rengârenk kâğıtlarla ve balonlarla süslenmişti.

Mabel alışveriş torbalarını eve taşırlarken annesine, "Vartan dayı da gelecek mi?" diye sordu.

"Vartan mı?" Annesi irkilmişti. "Partiye mi? Umarım, gelmez."

Mabel şaşkınlık içerisinde, "Onu davet etmedin mi?" diye sordu. "Ama o senin er-

kek kardeşin. Ve bizim de dayımız. Aile partisinde onun da bulunması gerekmez mi?"

Annesi, "Ona ulaşmak imkânsız." dedi. "Onun nerede olduğunu kimse bilmez."

Vartan dayının buhar olup uçmak gibi bir özelliği vardı. Mabel bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Mabel, "Ama en azından, bu partiden haberi olmalı." diye ısrar etti.

Annesi onunla göz göze gelmiyordu. "Vartan'ın aklından neler geçtiğini kim bilebilir."

Mabel, "Ben onun gelmesini istiyorum!" diye haykırdı.

Vartan dayının piyano çalarken onu dinlemesini gerçekten çok istiyordu.

Krepleri dünya daki herkesten daha yükseğe fırlatışını izlemek istiyordu. Onun gümüş yüzüklerini ve olağanüstü çoraplarını görmek istiyordu.

Ve Violet'ı kontrol altında tutabilecek tek kişi oydu.

Mabel'ın annesi buzdolabını açtı. "Vartan gelir diye fazla ümitlenme." diye onu uyardı. "Onun sağı solu belli olmaz."

Mabel, "Violet gibi mi?" diye sordu.

Annesi sertçe, "Violet kesinlikle Vartan gibi değil." dedi.

Ama Mabel *öyle* olduğunu biliyordu.

Mabel, annesinin alışveriş torbalarını boşaltmasına yardım etti. Sonra egzersiz yapmak için tekrar piyanonun bulunduğu odaya gitti.

Mabel, çalışmaya başlamadan önce Violet'ın nerede olduğunu kontrol etti.

Kız kardeşi kum havuzunda kule yapmakla meşguldü.

Mabel içinden, iyi diye geçirdi. Ayak altında değil.

Mabel ne zaman piyanonun başına otursa Violet onu sinirlendirecek bir şey yapıyordu.

Elektronik piyanoyu büyük bir gürültüyle çalıyordu.

Ya da Mabel'ın nota kâğıtlarını karıştırıyordu.

Ayrıca, metronomun zamanlamasını değiştiriyordu.

Ama Violet çoğu zaman Mabel'ın çalışmasını engellemek için sihirli güçlerini kullanıyordu.

Bir keresinde piyanonun tuşlarını birbirine yapıştırmıştı.

Mabel çalmaya başladığında, tuşları güçlükle hareket ettirebilmişti. Sanki parmağına sakız yapışmış gibiydi.

Violet ayrıca piyanonun pedallarının gök gürültüsü gibi sesler çıkarmasına neden olmuştu. Piyanonun üzerinde şimşek çakmaya başlamış ve fırtına bulutları belirmişti.

Mabel, neyse ki, yağmur başlamadan önce durmayı başarabilmişti.

Ve Violet bir keresinde güneşli odanın içinde uçmuştu. Mabel diğer piyanistlerin *bu tip* şeylerle uğraşmak zorunda kalıp kalmadıklarını merak ediyordu.

Dünyanın en iyi müzisyenleri bile Violet havada uçarken konsantrasyonlarını bozmamayı başaramazlardı.

Mabel bu konuda ne yapması gerektiğini piyano öğretmenine soramazdı.

Ama Vartan dayıya sorabilirdi.

Annesinin telefon rehberinde dayısının numarasını aramıştı. Ama orada yazmıyordu. Bir adresi bile yoktu.

Mabel, onu *İnternet*'te de araştırmıştı. Orada da dayısından bir iz yoktu. Ama Mabel gayret ederse onu bulabileceğinden emindi. Onu barbekü partisine getirtebileceğinden emindi.

Violet'ın tüm çabalarına rağmen Mabel ilerleme kaydetmekte kararlıydı.

Isınma parçaları çalarken, kendi kendine, "Violet, beni durduramayacaksın." dedi.

"Gökkuşağının Üzerinde Bir Yerlerde" şarkısını gün geçtikçe daha iyi çalıyordu.

Mabel ayrıca diğer üç şarkıya da karar vermişti. "Benim Gün Işığım." , "Güzel Bir Sabah." ve "Bim Bam Bom."

Dolores teyzenin bu şarkıları çok beğeneceğinden emindi. Hepsi neşeli şarkılardı.

Mabel, "Sokağın Güneşli Tarafında" adlı parçayı çalıyordu. Hem de çok güzel çalıyordu. Yaptığı egzersizler işe yaramıştı. karşılığını veriyordu.

Her şey çok güzel gidiyordu.

Sonra bir anda, piyanodan hiç ses çıkmadı.

Mabel parmaklarını üfleyip, tekrar denedi. Hâlâ ses çıkmıyordu.

Pencereden dışarı baktı.

Mabel kumdan kale yapıyordu.

Mabel üçüncü kez denedi.

Tuşlardan ses çıkmaya başladı. Ama bu sesler Mabel'ın daha önce bir piyanodan duyduğu seslere hiç benzemiyordu.

Her nota farklı bir hayvan sesi çıkarıyordu. Melemeler, miyavlamalar, gakla-

malar, cıvıltılar, tıslamalar, baykuş ötüşleri, kükremeler ve hırlamalar duyuluyordu.

Bu müzik değildi, bir orman ya da hayvanat bahçesi gibiydi.

"Daha Dün Annemizin" bir kafes dolusu hırlayan kedi sesiydi.

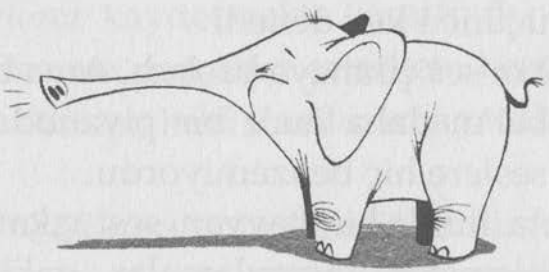
"Düğün Marşı" kuş cıvıltıları çıkarıyordu.

"Benim Gün Işığım" kükreme ve horultu sesleri çıkarıyordu.

Mabel ayağa kalktı ve pencereden dışarı doğru eğildi.

"Violet?" diye seslendi. "Lütfen, piyanomu düzeltir misin?"

Violet bir kovaya kum dolduruyordu. "Meşgul olduğumu görmüyor musun, Mabel?"

Mabel, "Eğer seni rahatsız etmemi istemiyorsan, beni rahatsız etme." dedi.

Violet küreğini yere bıraktı. "Ben senin aptal piyanonla uğraşmıyorum."

"O zaman neden fil gibi ses çıkarıyor?"

Kız kardeşi kıs kıs güldü.

Mabel sertçe, "Sabrım taşmak üzere." dedi.

"Tamam, tamam." Violet parmağını piyanoya doğru uzattı. "Git, bir daha dene."

"İşe yarasa iyi olur."

Violet, "Yarayacak!" dedi. Saçına biraz kum döktü.

Mabel dişlerini gıcırdattı. Kız kardeşini asla anlayamayacaktı.

Piyanonun başına otururken, "Bu bardağı taşıran son damla oldu." dedi.

Mabel, kükremeler ve hırlamalar duymamayı umut ederek piyanonun başına geçti.

Çalmaya başladığında her şey normale dönmüştü.

Hatta, piyanonun sesi eskisinden bile daha iyiydi. Belki de Violet onu akort etmişti.

Mabel, "Sen Benim Hayatımın Işığısın" adlı parçayı çalmaya başladı.

Bu kez bütün notaları çaldı. Tek bir sorun çıkmadan parçayı tamamladı. Ama mutlu değildi.

Bu *onun* konseri olacaktı. *Onun* yıldızının parladığı an olacaktı. Yıldız *o* olacaktı.

Yepyeni bir hayatın başlangıcı olabilirdi. Bir gün Mabel, "Her şey barbekü partisinde başladı." diyecekti.

Ama Violet uslu durmuyordu. Sürekli ona engel oluyordu. Mabel'ın hayallerini yıkmakta kararlıydı.

Mabel kendi kendine öfkeyle, "Ona izin vermeyeceğim." dedi.

Vartan dayıyı bir an önce bulmak zorundaydı.

Sekizinci Bölüm

O akşam Mabel, Vartan dayının ona ve Violet'a gönderdiği kitabı çıkardı ortaya.

Kalın, kaymak gibi sayfaları, süslü harfleri ve gerçek gibi görünen resimleri olan eski tarz bir masal kitabıydı.

Kendine ait, kırmızı kadifeden bir kitap ayracı bile vardı.

Mabel kitabı saklıyordu. Daha doğrusu, kitabı Violet'tan ve onun sorumsuz davranışlarından saklıyordu.

Violet, Mabel'ın kitaplarını ne zaman ödünç alsa çoğu zaman yırtılmış, lekelenmiş, kokmuş ve ıslanmış olarak geri dönüyorlardı.

Violet kitaplardaki hikâyeleri çok seviyordu. Ama kitapların kendisini pek önemsemiyordu.

Bu kitabı bile.

Mabel hem hikâyeleri *hem de* kitapları seviyordu.

Vartan dayının kitabına bir şey olmasına izin vermeyecekti. Bu kitap çok değerliydi.

Mabel, her gece Violet'a yatmadan önce Vartan dayının kitabından bir masal okuyordu.

Haftalardır okumasına rağmen, yine de kitabı bitirememişti.

Kitabın şekli ya da boyutu değişmiyordu.

Sayfaları eksilmiyor ya da çoğalmıyordu.

Kitaba Mabel'dan başka kimse dokunmuyordu.

Ama yine de, kitaptaki masallar *hiç* bitmiyordu.

Mabel kitabın sihirli bir güzelliği olduğunu düşünüyordu.

Hatta, kitabın *kendisinin* sihirli olduğunu bile düşünmeye başlamıştı.

Şimdi, Mabel yavaşça sayfaları çevirirken, kitabın başındaki ithaf yazısı dikkatini çekti.

Vartan dayı parlak turuncu mürekkeple, "Sevgili yeğenlerim, Mabel ve Violet'a." yazmıştı. "Sizi seven dayınız."

Mabel kaşlarını çattı. Son baktığında bu yazı parlak *gümüş* renkteydi. Ve sizi *seven* yazısı orada yoktu.

Yazı ne zaman değişmişti?

Mabel, Vartan dayının kitaba gizli ziyaretler yapıp yapmadığını merak ediyordu. Yeni hikâyeler ekliyor, ithaf yazısını değiştiriyor ya da yeni resimler mi ekliyordu?

Mabel'ın tüyleri diken diken oldu.

Belki, Vartan dayı kitapla mesaj gönderebilirdi...

Ya da *Mabel ona* mesaj gönderebilirdi.

Acaba kitapla konuşsa dayısı onu duyabilir miydi?

Yüksek sesle, "Vartan dayı." dedi.

Mabel etrafta kimsenin olmayışına çok memnundu. Sihirli bile olsa bir kitapla konuştuğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

Mabel, "Barbekü partisine gelmeyecek misin?" diye devam etti. Kitap cevap vermeyince, "Partiden haberin var, değil mi?" diye ekledi.

Hiçbir ses yoktu. Kitabın sayfaları hışırdamıyordu.

Belki de işler böyle yürümüyordu. Kitap bir telefon ya da bilgisayar değildi. Belki de sadece yazılı mesajları iletebiliyordu.

Mabel çalışma masasına gitti ve boş bir davetiye kartı çıkardı.

Kartın ön tarafında, "Partiye Davetlisiniz." yazıyordu.

Arka tarafında, "En içten Duygularla." yazıyordu.

Kartın içinde adresin, tarihin, saatin ve partinin ne için verildiğinin yazılacağı bir kısım vardı.

Mabel hepsini doldurdu. Barbekü partisinin tüm ayrıntılarını yazdı. Sonra, her şeyi doğru yazıp yazmadığını kontrol etti.

Son olarak da özel bir not ekledi.

En sevdiği denizci mavisi tükenmez kalemiyle, "Sevgili Vartan dayı." yazdı. "Umarım, barbekü partisine gelirsin. Bir konser vereceğim. Dolores teyze ve Howard da burada olacak. Beni dinlemeye gelir misin?

"Sevgiler, Mabel.

"Not." diye ekledi. "Violet sihirli güçleriyle sorun yaratıyor."

Mabel kartı zarfın içine koydu. Sonra, masal kitabının içine soktu.

Kitabı işlenmiş bir kumaşa sardı ve sakladığı yere geri koydu.

Vartan dayının cevap vermesini diliyordu. Davetiyenin üzerine LCV(*) yazmıştı.

Cevap çok çabuk geldi.

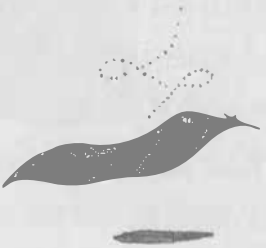
(*) Lütfen cevap veriniz.

Mabel odasından çıkarken, gümüş rengi minik bir kuş tüyü yere düştü. Mabel eğilip tüyü aldı.

Bu, Vartan dayıdan geliyor olmalıydı. Vartan dayı onun mesajını almıştı.

Mabel, ama bu ne anlama geliyor, diye düşündü. Partiye geliyor muydu, gelmiyor muydu?

Mabel, bir evet ya da hayır cevabı geleceğini düşünerek bir süre tüye baktı.

Ama tüy, elinde sadece gizemli bir şekilde parlıyordu.

Tüyü cebine koyup, aceleyle aşağı indi. Annesine barbekü için fazladan yiyecek almasını söyleyecekti.

Vartan dayının gelme olasılığı çok yüksekti ve o Mabel'ın tanıdığı en iştahlı kişiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Partinin olduğu gün evdeki herkes çok meşguldü.

Babası terası hortumla yıkıyordu.

Annesi evin her tarafına krepon kâğıtlar, asıyordu.

Kız kardeşi Violet bebeklerinin saçlarını kesiyordu.

Mabel kız kardeşinin odasından içeri baktı. Duvarlardaki birbiriyle uyumsuz renkleri görünce irkildi.

Violet bu odada başı ağrımadan nasıl uyuyabiliyordu? Mabel içeri girmek için güneş gözlüğüne ihtiyaç olduğunu düşündü.

Violet, oyuncak bebeğinden bir tutam saç kırptı. "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Bir traktör kafasını biçmiş gibi."

"Onun saçlarını tekrar uzatacağım."

Mabel ona uyaran gözlerle baktı. "Bugün *sihir* yok, Violet." dedi. "Bana *söz* vermelisin."

Violet söz vermedi.

Elini oyuncak bebeğin saçları üzerinde gezdirdi. Uzun, ipeksi saçlar bebeğin omuzlarından aşağı iniyordu.

Beline, sonra da ayaklarına dek uzadı. Bir saniye içinde bebek bir saç kalabalığı içinde kaybolmuştu.

Mabel, "Hey!" diye bağırdı.

Violet makası eline aldı ve bebeğin saçını zikzaklar şeklinde kesmeye başladı. Bebeğine, "Sen çok güüü-zeeel-siiiiin." diye şarkı söyledi.

"Dinle beni." Mabel, kız kardeşinin yanına çömeldi. "Bu çok önemli. Sana güveniyorum. Sen artık büyük bir kızsın."

Violet, "Evet, öyleyim." dedi.

Mabel, "Bu yüzden, *lütfen* bugün konserimi mahvetme." diye yalvardı. "*Lütfen*, kötü bir şey yapma. Ve ne yaparsan yap, *sihir yapma*."

Violet, bebeğinin saçlarını tutam tutam kırparken sevimli bir şekilde, "Peki, Mabel." dedi.

"Ciddi misin?"

"Tabi ki."

Mabel, ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Sonuçta, Violet sadece beş yaşındaydı. Ve o Violet idi.

Mabel, "Eğer sözünü tutarsan." dedi. "Birlikte çok özel bir şey yapacağız."

Violet, "Simone'la birlikte beni parka götür." dedi. "Bana dondurma al ve benim sevdiğim bütün oyunları oyna."

Mabel başını salladı.

"Ve hepsini ben kazanmak istiyorum..."

Mabel, *"Violet!"* dedi.

Violet, "Tamam... hemen hemen hepsini." dedi.

Mabel, kız kardeşinin üzerindeki saçları temizledi. "Pişman olmayacaksın." dedi.

Mabel konserden önce egzersiz yapmak için piyano odasına gitti.

Violet sözünü tuttu. Kötü bir şey yapmadı. Odaya bile girmedi.

Egzersiz çalışması çok iyi gitti. Mabel mutluydu.

Annesine, "Konser için hazırım." dedi. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Annesi parmağıyla bir liste gösterdi. "Sadece bu işler kaldı." dedi. "Gördüğün gibi işlerin tümü neredeyse bitti."

Mabel listeyi yüksek sesle okudu. "Patates salatasını, soğuk içecekleri ve dondurmayı son dakika buzdolabından dışarı çıkar. Hamburgerleri ve sosisleri ızgaranın yanına götür. Ekmekleri yerleştir. Konserin başladığını haber vermek için çanı çal."

Mabel, "Bu kadar mı?" dedi.

Annesi listedeki son maddeyi okudu. "Dün akşam Violet'la birlikte yaptığım pastayı servis et."

Mabel, "Pasta." dedi. Mabel pastayı tamamen unutmuştu.

Annesi, "Çok güzel oldu." dedi. "Fındık kaplı, çikolatalı ve vanilyalı katları var."

Mabel, "Hıımm!" dedi.

Annesi saate baktı. "Misafirler her an gelebilir. Soğutucuya buz koysam iyi olur."

"Ben de artık giyineyim." Mabel'ın üzerinde şort ve tişört vardı.

"Giyinmene gerek yok, hayatım."

Mabel, "Ama giyinmek istiyorum." dedi. Uyumlu olsalar bile şort ve tişörtle çıkarsa bu gerçek bir konser olmazdı.

Mabel, konserde giymek için üzerinde parlak kırmızı kirazlar olan güzel bir sarı elbise seçmişti.

Giysisini tamamlayan, uyumlu bir saç bandı ve kırmızı sandaletleri vardı.

Annesi, "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

Mabel, "Biraz." diye itiraf etti. Ama Violet onu her şeyden daha çok endişelendiriyordu.

Annesi ona gülümsedi. "Herkes senin piyano çalışına bayılacak, Mabel. Gerçekten çok çalıştın."

Mabel koşarak merdivenleri çıkarken, annesinin ne kadar zor şartlarda çalıştığı hakkında hiçbir fikri olmadığını düşündü.

Odasına girdi ve giysi dolabının kapısını açtı. Bütün kıyafetleri düzgün bir şekilde, renklerine göre asılmıştı.

Parti elbisesi dışında.

Elbisesi, bu sabah onu astığı yerde değildi. Dolabın içinde değildi. Odasında bile değildi.

Onuncu Bölüm

Mabel'ın aklında, en sevdiği elbisesinin kayboluşunun arkasında kimin olduğu hakkında tek bir soru işareti yoktu.

"Violet!" diye bağırdı.

Ama elbiseyle birlikte Violet da yok olmuştu.

Mabel, Violet'ın ne tür bir sihir kullandığını merak ediyordu.

Görünmezlik büyüsü mü yapmıştı? Elbiseyi bir kül yığınına mı çevirmişti? Yoksa, elbise artık bir çift sarı kırmızı çorap mıydı?

Belki de Violet elbisenin üzerindeki bütün kirazları toplayıp, yemişti.

Bu durumda, Mabel'ın dolabında düz sarı bir elbise bulması gerekirdi. Ama dolabında böyle bir elbise bile yoktu.

Belki de Violet hiç sihir kullanmamıştı. Elbiseyi bir dolabın içine saklamış olabilirdi.

Zil çaldı. Misafirler gelmeye başlamıştı.

Bırakın, işin içinde sihir olup olmadığını çözmeye, Mabel'ın elbisesini aramaya bile vakti yoktu.

Derin bir nefes aldı.

Piyano çalarken, üzerinde kırmızı kirazlar olan sarı elbiseyi giymeyi hayal etmişti.

Şimdi, o olmadan nasıl konser verebilirdi?

Ama, Mabel bu gün için uzun zamandır hazırlanıyordu. Bütün şarkıları neredeyse ezerlemişti, zorluk çekmiyordu.

Kuyruklu piyano onu bekliyordu. Arkadaşları ve akrabaları da.

Kayıp bir elbise yüzünden vazgeçmeyecekti? Çok özel bir elbise olsa bile?

Mabel yüksek sesle, *"Hayır!"* dedi.

Elbisenin gerçekten kaybolduğundan emin olmak için dolabının içine bir kez daha baktı.

Yoktu.

Vartan dayı, ona ihtiyacı olduğunda neredeydi? Mabel, onun bir anda bir duman bulutunun içinden çıkmasını diledi. Parmaklarını şaklatıp, elbisesini geri alabilmeyi diledi.

Ama bunu yapamayacağının farkındaydı. Elbiseyle ya da elbisesiz devam etmek zorundaydı.

Yüksek sesle, "Pekâlâ, Violet, madem bu şekilde olmasını istiyorsun." dedi. "Tüm numaralarını yap. Beni durduramayacaksın."

Mabel dişlerini gıcırdattı. *"Kız kardeşimin bu konseri mahvetmesine izin vermeyeceğim."* diye ant içti.

***

Birinin anneannesi, "Ne kadar güzel görünüyorsun, canım." dedi.

Mabel gülümsedi. Uzun, pullu, gümüş rengi bir elbise giymişti.

Kaybolan elbisesi kadar güzel değildi. Ve giymeyi hayal ettiği elbise de değildi.

Ama fena sayılmazdı, tam üzerine göreydi.

Mabel alçak sesle, "*Gör bakalım, Violet.*" dedi. Piyanoya doğru yürüdü ve misafirlerin yerlerine oturmalarını bekledi.

"Hey! Mabel!" Seslenen arkadaşı Simone idi.

Simone'un kelebek çerçeveli mavi gözlükleri ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Dişleri biraz çarpıktı.

Mabel'ın kıyafetini görünce ağzı bir karış açık kaldı.

"Gümüş rengi pullar!" diye haykırdı. "Ve uyumlu gümüş rengi terlikler! Ve gümüş yüzükler! Bunları nereden buldun?"

Mabel alçak gönüllü bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Kostüm kutusunda."

Simone, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet." Mabel'ın kendisi bile o kutunun içine neden baktığını bilmiyordu. Aslında, hiçbir şey bulmayı beklemiyordu. Gümüş rengi elbise gerçekten büyük bir sürpriz olmuştu.

"Oraya bakmak zorundaydım." diye devam etti. "Violet elbisemi saklamış."

Simone ağzı açık bir hâlde dinlemeye devam ediyordu. "Çok farklı görünüyorsun."

Mabel, "Şey, *eh.*" dedi. "Konser için giyindim."

Simone başını iki yana salladı. "Bu sen değilsin."

Mabel, "*Benim.*" diye diretti, ama Simone'un haklı olabileceğini düşünüyordu. Üçüncü sınıfa gidenler, pullu, uzun, gümüş rengi elbiseler giymezlerdi.

Mabel aşırıya kaçmamış olmayı diledi. Ama bu, şu anki sorunlarının içinde en önemsiziydi.

Mabel, "Her neyse, artık üzerimi değiştirmek için çok geç." dedi.

Simone, "Sanırım öyle." dedi.

Dolores teyze onaylayan bir ifadeyle, "Elbisen *gerçekten* göz kamaştırıcı, Mabel." dedi. Kendisi de limon yeşili elbisesi ve uyumlu hasır şapkası içinde çok göz kamaştırıcı görünüyordu.

Mabel, "Teşekkürler." dedi.

Dolores teyze, kolunu Mabel'ın omzuna doladı. "Film yıldızına benziyor, öyle değil mi, Howard?"

Howard utangaç bir ifadeyle başını salladı. Kel kalmak üzere olan Howard, sarı bir Havai gömleği ve bol bir şort giymişti.

Mabel onlara, "Burada olduğunuz için çok mutluyum." dedi.

Dolores teyze mutluluktan ışıklar saçan gözlerle Howard'a baktı. "Burada olmaktan onur duyuyoruz." dedi. "Bugün, bizim için çok özel bir gün."

Simone, "Yoksa evleniyor musunuz?" dedi.

Mabel, Simone'u koluyla dürttü. Simone bunun gibi özel sorular sormaması gerektiğini bilmiyor muydu?

Mabel, Dolores teyzenin onu fırçalamasını bekledi. Ama Dolores teyze sadece gülümsedi.

Konser neredeyse başlamak üzereydi. Simone kendisine bir sandalye bulmaya gitti.

Mabel oturdu ve bir iki dizi çaldı.

Oda yavaş yavaş doluyordu. Vartan dayı ortalıkta yoktu.

Mabel hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama belki de davetiye Vartan dayının eline ulaşmamıştı. Ne de olsa, Mabel onu kitapla göndermişti. Belki de gümüş rengi kuş tüyü sadece bir tesadüftü.

Bir dahaki sefere, Mabel onu eski moda yöntemlerle çağıracak ve posta servisini kullanacaktı.

Kapı açıldı. Violet girdi odaya.

Mabel, derin bir nefes aldı. Kız kardeşi üzerinde parlak kırmızı kirazlar olan sarı bir elbise giymişti.

Elbise, ona çok uzun gelmişti. Violet'ın kirli, çıplak ayaklarına kadar iniyordu. Su ve kum, elbisenin alt kısmını kirletmişti.

Mabel onun yanına koşup, elbiseyi *hemen* ona geri vermesini söylemek istedi.

Ama arkadaşları ve akrabaları onun başlamasını bekliyorlardı.

İzleyicilerin tümü sandalyelerine oturduktan sonra içeri son bir misafir girdi.

Mabel'ın annesine, "Umarım, bir şey kaçırmamışımdır." dedi.

Misafir, koyu yeşil bir gömlek ve pürtüklü bir dokuması olan mor takım elbise giymişti. Bileklerinde gümüş kol düğmeleri parlıyordu.

Mabel'ın annesi bembeyaz oldu ve dudağını ısırdı.

Vartan dayı gelmişti.

Mabel, *çok geç*, diye düşündü. Artık, elbisesini geri alamazdı. Ayrıca, bu durumla kendisi başa çıkmıştı.

Vartan dayıya aslında ihtiyacı yoktu. Ama geldiği için mutlu olmuştu. Vartan dayı onu dinlemeye geldiği için mutluydu.

On Birinci Bölüm

Mabel güçlü bir sesle, "Konser başlamak üzere." diye anons etti.

Sonra, bir takdim konuşması planlamayı unutmuş olduğunu fark etti.

Dolores teyze ve Howard için ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Bu konser sizin için." demek biraz tuhaf olacaktı.

Ve Vartan dayı hakkında da bir şey söylemek istemiyordu. Bu annesini kızdırabilirdi.

Ve kesinlikle, Violet'tan bahsetmeyecekti.

Mabel, "Çalacaklarımın hepsi neşeli şarkılar." dedi. "Mutlu anlar için." Mabel bu kadarının yeterli olduğunu umut etti.

Derin bir nefes aldı, nota kâğıtlarını düzenledi ve son bir kez Vartan dayıya baktı.

Vartan dayı odanın arka tarafında oturuyordu. Kol düğmeleri gün ışığında parlıyordu. Sandalyesinin üzerinde deri bir sırt çantası vardı.

Bir süre kalmayı mı planlıyordu? Mabel öyle olmasını umut etti.

Annesi bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı. Kaşlarının ortasında bir çizgi belirmişti. Dudaklarını sımsıkı kapatmıştı.

Ama Mabel şimdi bütün bunlar için endişelenemezdi.

Endişelenmesi gereken, tüm şarkıları doğru çalıp çalmayacağı olmalıydı.

Ve hâlâ Violet için endişelenmesi gerekiyordu.

Kız kardeşi parmağını Mabel'a doğrultmuştu.

Mabel, *oh, hayır, yapamazsın,* diye düşündü. *Konserimi berbat edemeyeceksin. Asla.*

Mabel ellerini piyanonun tuşlarının üzerine koydu.

"Sen Benim Hayatımın Gün Işığısın" şarkısının ilk notaları odaya yayıldı.

Mabel tek bir nota bile kaçırmadı.

Kendini, *aferin sana, böyle devam et*, diye cesaretlendirdi.

Çalmaya devam etti.

Ama farklı bir şey vardı.

Müzik değildi.

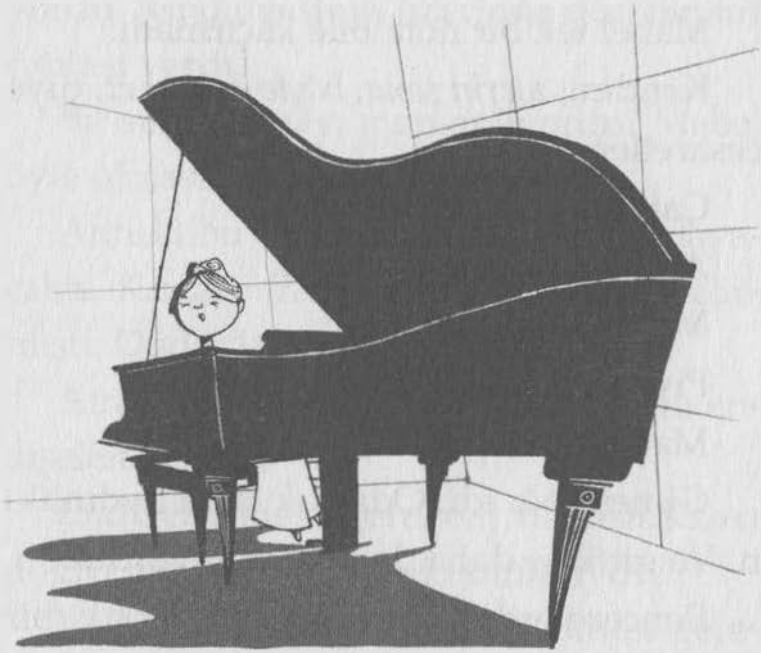
Piyano da değildi.

Mabel da değildi.

Güneş ışığı idi. Oda çok fazla aydınlıktı. Ve gittikçe daha da aydınlanıyordu.

Pencerelerden, bembeyaz, parlak bir ışık içeri süzülüyordu. Sanki, güneş odanın içine girmiş gibiydi.

İnsanlar gözlerini kırpıştırıp, güneş gözlüklerine uzandılar. Ellerini gözlerine siper ettiler.

Mabel, keşke güneş gözlüğü taksaydım, diye düşündü. Yüzünden aşağı ter akıyordu. Piyanonun tuşlarına bakarken gözleri acıyordu.

Bunun sebebi, mutlaka Violet olmalıydı. Ama Mabel şu anda hiçbir şey yapamaz ve söyleyemezdi.

Sadece çalmaya devam etti.

Bitirdiği zaman herkes alkışladı.

Mabel yüzünü silip, diğer şarkıya geçti.

Seyirciye bakmadı. Violet'a bakmadı. Vartan dayıya bile bakmadı.

Çalmaya devam etti.

Konserin sonunda Mabel parmaklarını tuşların üzerinden kaldırdı. Gözlerini açtı ve derin bir oh çekti.

Gözleri kör eden ışık yok olmuştu.

Bu olayı da atlatmıştı. Ve hiç kimseden, Vartan dayıdan bile yardım almadan, kendi başına. Böyle olacağını biliyordu.

Violet'ın sihiri onu durduramamıştı.

Bu, Mabel'ın da sihir gücü olduğu anlamına mı geliyordu?

Su bardağını kaldırdı ve bir yudumda hepsini içti.

Seyirciler çılgın gibi onu alkışlıyorlardı.

On İkinci Bölüm

Arka bahçede herkes Mabel'ı kutluyordu.

Annesi, "Bizi çok gururlandırdın." dedi.

Babası, "Harika bir konserdi." dedi. "Neşeli şarkıların hepsine bayıldım. O kadar güzel çalıyordun ki oda aydınlandı."

Mabel, "Imm, evet." dedi. "Sanırım, böyle denilebilir."

Dolores teyze, "Ne konserdi ama." diyerek onu övdü. "Kendimi güneş banyosu yapıyormuş gibi hissettim."

Howard başıyla onayladı. "Çok özeldi." diyerek ona katıldı.

Hiç kimse göz kamaştırıcı ışıktan şikâyet etmedi. Mabel için o kadar da kötü olmamıştı.

Etrafta Violet'ı aradı ama onu göremedi. Kız kardeşi acaba şimdi neredeydi?

Ve daha da önemlisi, neyin peşindeydi?

Simone'un gözleri gözlüğün arkasından ışıklar saçıyordu. "Sırrın nedir?" dedi. "Bunu nasıl yaptın?"

Mabel, "Çok çalıştım." dedi.

Simone sabırsızlıkla, "Şu özel efektlerden bahsediyorum." dedi. "Aydınlatma için özel bir şeyler mi kullandın?"

Mabel, kendisine kişisel sorular sorulduğunda Dolores teyzenin yaptığı gibi esrarengiz bir ifade takınmaya çalıştı.

Ama Simone bunu yutmadı. "Aptal numarası yapma, Mabel." Sinirli bir şekilde arkasını dönüp, gitti.

Mabel, "Oh." dedi.

Tam o sırada, Vartan dayı yanına geldi. "Tebrikler." dedi. "Kız kardeşinden daha güçlüydün."

Mabel, "Benim de mi sihir gücüm var?" diye sordu.

Vartan dayı, "Sihirden de güçlü bazı şeyler vardır." dedi.

Mabel, "Ne gibi?" diye sordu.

Vartan dayının soluk mavi gözleri vardı. Bu gözler her şeyi görüyor gibiydi.

Vartan dayı, Mabel'ın başının tepesini öptü ve sonra arkasını döndü.

Mabel, "Bir dakika bekle!" dedi.

Vartan dayı onu duymamış gibiydi. Aceleyle kapıya doğru gidiyordu.

Mabel sadece kısacık bir an tereddüt etti.

Sonra, onu kutlamak isteyen insanları umursamadan hızla kalabalığın arasında ilerledi.

"Vartan dayı!" diye seslendi.

Vartan dayı tam kapıya vardığında, Mabel onun mor frağının kuyruğunu yakaladı.

Vartan dayı arkasını döndü. "Kendinle gurur duymalısın." dedi. "Ve şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

Ceketini düzeltip, kapıdan çıktı.

Simone, "Mabel!" diye seslendi. "Violet burada. Senin elbiseni giymiş!"

Mabel içini çekerek, "Biliyorum." dedi.

Elbisenin üzerinde bir yağ lekesi vardı. Mabel, sihir gücüyle bu lekenin çıkıp çıkmayacağını merak etti.

Simone, "Ve çok üzgün." dedi. "Öyle değil mi, Violet?"

Violet onunla göz göze gelmedi.

Mabel, "Niçin?" diye sordu. Violet'ın üzgün olması gereken bir sürü şey vardı. Mabel bunları sayamazdı bile.

Violet alçak sesle, "Elbiseni aldığım içim." dedi.

Mabel aniden kız kardeşi için üzüldü.

Belki de üzüntüsünün nedeni konserin çok iyi gitmesiydi. Ya da Violet'tan daha güçlü olması.

Violet büyük sarı elbisenin içinde çok küçük ve mutsuz görünüyordu.

Kirazlar bile onun üzerinde kızamık lekesi gibi duruyordu.

Simone, Violet'a kaşlarını çatarak, "Neden böyle bir şey yaptın?" dedi. "Mabel kostüm kutusundan bir elbise bulmak zorunda kaldı. Şu hâline bak!"

Mabel, "Önemli değil." dedi. Simone beğenmemiş olsa da o elbisesini beğenmişti.

Ayrıca, Vartan dayı ona kendisiyle gurur duyması gerektiğini söylemişti. Sihirin bile etkileyemeyeceği bir gücü vardı.

Violet kafasını kaldırıp ona baktı. "Değil mi?"

Mabel, "Hayır." dedi. Sonra kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Ama şu lekeleri temizlesen iyi olur. Ve bir daha böyle bir şey yapma!"

Dolores teyze, Howard'ın elini tutup, çocuklar için tırmanma merdivenine çıktı. Elinde bir mendil sallıyordu. "Bir duyuru yapacağım."

Simone, "Biliyordum!" diye haykırdı.

Mabel'ın annesi ağlamaya başladı.

Mabel, "Merak etme, anne." dedi. "Her şey yolunda."

Annesi burnunu çekerek, "Biliyorum, canım." dedi. "Ben mutluluktan ağlıyorum."

Mabel şaşkınlıkla annesine baktı. Daha önce mutluluktan ağlayan birini görmemişti.

Ama bugün olan en tuhaf şey bu değildi.

Violet, Howard ve Dolores'e, "Gelin ve damak mı olacaksınız?" diye sordu.

Mabel, "Gelin ve *damat*, Violet." diye onu düzeltti.

Howard, "Evet, evleniyoruz." dedi.

Herkes sevinçle bağırdı.

Dolores teyze, Mabel ve Violet'a, "İkinizin de düğüne gelmesini istiyorum." dedi. "Benim nedimelerim olur musunuz?"

Kızlar aynı anda, "EVET!" dediler.

Mabel, "Uslu duracak mısın, Violet?" diye sordu.

Violet başını salladı. Sonra avazı çıktığı kadar bağırarak, "Gelin Geliyor" adlı şarkıyı söylemeye başladı.

Mabel gözlerini devirdi.

Kız kardeşi sorun çıkarmadan duramıyordu. Ve Violet bundan sonra ne planlıyor olursa olsun, Mabel buna hazırdı.

BİTTİ

Yazar Hakkında

Anne Mazer gizliden gizliye Violet olmak isteyen bir Mabel'dır. Yazarlarla dolu bir ailede New York'ta büyümüştür. Genç okuyuculara yönelik, *Abby Hayes'in Neşeli Günleri Dizisi* (5 kitap) ve resimli kitap *Semender Odası* dâhil, otuz beşten fazla kitabın yazarıdır.

www.amazingmazer.com